

Τα Θρησκευτικά Θεμέλια της δυτικής Επιστήμης (Μάνος Δανέζης, Αστροφυσικός)

/ [Πεμπτουσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=175606>]

Το δυτικό πολιτισμικό ρεύμα την πρώτη περίοδο συγκρότησής του, μετά από δραματικές εσωτερικές συγκρούσεις, υιοθέτησε ως εσωτερική φιλοσοφία του ένα μάρφωμα της προχριστιανικής Ιουδαϊκής θεολογίας στην οποία ενσωματώθηκαν επιλεκτικά, μέρη του πρωτογενούς χριστιανικού δόγματος. Με λίγα λόγια επικράτησε η άποψη των χριστιανικών ομάδων που πίστευαν ότι ο Χριστιανισμός είναι μια συνέχεια του Ιουδαϊσμού. Η αποδοχή αυτού του είδους της εσωτερικής φιλοσοφίας, οδήγησε στην υιοθέτηση ως επιστημονικής κοσμοθεώρησης το μέρος εκείνο της Αριστοτέλειας γνώσης η οποία αφορούσε και εξέταζε μόνο το αισθητό σύμπαν, το σύμπαν δηλαδή το οποίο έχουν η δυνατότητα να το αντιληφθούν και να το μετρήσουν οι αισθήσεις και τα όργανά μας.

Μια τέτοια μηχανιστική θεώρηση της συμπαντικής συγκρότησης, εξυπηρετούσε με τον καλύτερο τρόπο το υλιστικό και μηχανοκρατούμενο υπόβαθρο της λαϊκής προχριστιανικής Ιουδαϊκής θρησκείας, πάνω στην οποία δομήθηκε ο δυτικός Χριστιανισμός.

Μετά την αποδοχή, εκ μέρους του πολιτισμικού αυτού ρεύματος, του εκλεκτικού Αριστοτελισμού ως βάσης της εσωτερικής φιλοσοφίας του, η επιστημονική κοσμοθεωρία ταυτίστηκε με το περιεχόμενο της Αριστοτελικής μελέτης του αισθητού μόνο κόσμου. Πάνω σ' αυτή την επιστημονική κοσμοθεωρία στηρίχτηκε η γέννηση και η ανάπτυξη της δυτικής επιστήμης, η οποία στο υπόβαθρό της, κρύβει δύο αξιωματικές παραδοχές, την ισχύ της κλασικής Νευτώνειας Φυσικής και της Ευκλείδειας Γεωμετρίας. Πάνω σ' αυτά τα θεμέλια στηρίχτηκε η επιστήμη του δυτικού πολιτισμικού ρεύματος, η οποία στην συνέχεια γέννησε την δυτική

τεχνολογία.

Στα πλαίσια όμως των δυτικών κοινωνιών, παράλληλα με το πραγματιστικό και υλιστικό πολιτισμικό ρεύμα, το οποίο τελικά, όπως είπαμε επικράτησε, τους πρώτους μ. Χ. αιώνες, αναπτύχθηκε και ένα δεύτερο ρεύμα το οποίο δεν μπόρεσε να επιβληθεί.

Το σύστημα που κατέρρευσε και δεν μπόρεσε να εξελιχθεί, ήταν αυτό που ονομάζουμε «ιδεαλιστικό πολιτισμικό ρεύμα», και ως βάση της επιστημονικής κοσμοθεωρίας είχε την «Προσωκρατική Θετική Ελληνική Σκέψη» και ως φιλοσοφική προσέγγιση της χριστιανικής θρησκευτικότητας τον «Πλατωνικό Ιδεαλισμό». Η ήττα του πολιτισμικού αυτού ρεύματος οφείλεται στο γεγονός ότι δεν στάθηκε δυνατή η μετεξέλιξη του πυλώνα της επιστημονικής κοσμοθεωρίας, η οποία είχε ενστερνιστεί την προσωκρατική θετική σκέψη, σε επιστήμη και στη συνέχεια σε τεχνολογία. Το γεγονός αυτό είχε ως αποτέλεσμα την δημιουργία μιας σειράς πολλαπλών, δευτερευόντων διαλυτικών αποτελεσμάτων.

Αρχικά δεν επέτρεψε την ισόρροπη ανάπτυξη και των τριών πυλώνων αυτού του πολιτισμικού ρεύματος.

Η αδυναμία μετεξέλιξης της προσωκρατικής θετικής σκέψης σε επιστήμη και σε συνέχεια σε τεχνολογία, ανάγκασε τους δύο άλλους πυλώνες, της θρησκευτικότητας και της κοινωνικής φιλοσοφίας, να μετεξελιχθούν αυτόνομα, με μεγάλη χρονική καθυστέρηση στηριζόμενοι, παραλόγως βέβαια, στις εξελικτικές επιστημονικές και τεχνολογικές φάσεις του επικρατήσαντος πραγματιστικού πολιτισμικού ρεύματος.

Αποτέλεσμα αυτής της στρεβλής εξελικτικής πολιτισμικής διαδικασίας ήταν να προκύψει ένα ψευδεπίγραφο ιδεαλιστικό πολιτισμικό μόρφωμα, το οποίο, μέσα από ένα σύνολο εσωτερικών αντιφάσεων και αλληλοαναιρέσεων κατέρρευσε φυσιολογικά.

Τα αίτια κατάρρευσης του πυλώνα της Επιστημονικής Κοσμοθεωρίας

Όπως γίνεται φανερό η επικράτηση του πραγματιστικού, υλιστικού και μηχανιστικού δυτικού πολιτισμού, που βρίσκεται σε κατάρρευση, στηρίχθηκε στην ανάπτυξη του πυλώνα της επιστημονικής κοσμοθεωρίας, ο οποίος μετεξελίχθηκε στην συνέχεια σε επιστήμη και στην συνέχεια σε τεχνολογία.

Βάση αυτής της ανάπτυξης υπήρξαν οι ανακαλύψεις της μεγάλης επιστημονικής επανάστασης του 16ου και 17ου αιώνα

Βασικό φιλοσοφικό δόγμα αυτής της επιστημονικής επανάστασης υπήρξε η φιλοσοφική, αλλά και δογματική αποδοχή ως αληθών και πραγματικών μόνο εκείνων των μορφών και των φαινομένων τα οποία εμπίπτουν στο πεδίο των ανθρώπινων αισθήσεων.

Εργαλεία μελέτης αυτού του αισθητού κόσμου της εμπειριοκρατίας, υπήρξαν η Ευκλείδεια Γεωμετρία και η Νευτώνεια Φυσική.

Για το εμπειριοκρατούμενο αυτό πολιτισμικό ρεύμα, τα φυσικά σώματα μέσα στον χώρο ήταν διακριτά και ανεξάρτητα μεταξύ τους, οριζόμενα από συγκεκριμένα και μετρούμενα όρια. Τον κόσμο χαρακτήριζε η διακριτότητα και η κατάτμηση των πάντων σε εξατομικευμένα αντικείμενα και όχι η συνέχεια και η αλληλουχία τους.

Ο χώρος είχε 3 διαστάσεις, ενώ ο χρόνος ήταν κάτι εκνευριστικά άγνωστο αλλά μπορούσαμε να τον μετρήσουμε με τα ρολόγια και τα ημερολόγιά μας.

Μεταξύ των αντικειμένων υπήρχε σχετικό κενό, αλλά με κατάλληλα όργανα μπορούσαμε να αδειάσουμε τον χώρο και να τον καταστήσουμε πειραματικά κενό.

Υλικό δεν μπορούσε να γεννηθεί από το μη αισθητό, αφού το μη αισθητό ταυτιζόταν με το λογικό «τίποτα».

[Συνεχίζεται]